

Sandefjord 20. oktober 2010, Vedtak i sak 250-2009

Klager: A v/adv. N.N

Innklaget: Sergel Norge AS, Postboks 177, 3201 Sandefjord

Saken gjelder: Om klager har fremmet innsigelse han burde fått vurdert før inkasso ble iverksatt. Om klager har saklig interesse i å få nemndas uttalelse da alle krav på inkassokostnader er frafalt

Thor Dahls gt. 1 A
Postboks 311, 3201 Sandefjord
Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no
Bankgiro: 2490.56.30748
Org.nr.: 971 317 612
www..inkassoklagenemnda.no

1. Kravet

Saken har sitt utspring i et avtaleforhold mellom B og X om alarm i boligen C. Dette var felles bolig for B og klager fram til nyttår 2008/2009 da det kom til samlivsbrudd mellom dem.

Med bakgrunn i mottatt inkassovarsel vedrørende fakturaforfall 19.12.08 kontaktet B sin tidligere svigerfar, adv. N. N. Advokaten kontaktet deretter innklagede med forespørsel om hvilken periode angjeldende faktura gjaldt for. Det var av betydning å få klarhet i hvilken periode kravet gjaldt, idet han opplyste at hans sønn hadde tatt på seg ansvar for kostnader vedrørende eiendommen som var påløpt etter nyttår 2008/2009.

2. Saksforholdet

Avtalepart med fordringshaver har hele tiden vært B. Med bakgrunn i at hun hadde mottatt ”purring/inkassovarsel” i sak 468975, kontaktet advokaten innklagede. I henvendelsen, som ble gjort på telefaks 05.06.09, het det blant annet at klager, ”fra rundt nyttår 2008/2009 har hatt ansvaret for utgifter knyttet til boligeiendommen C”. Advokaten ba derfor om en lettlest kopi av vedkommende faktura slik at det kunne bringes på det rene om den fakturerte tjeneste gjaldt betaling for utførte eller fremtidige tjenester. Advokaten ba videre om at innklagede informerte fordringshaver om at fremtidige fakturaer angående alarmanlegget skulle sendes i sønnens navn, men til hans kontoradresse.

Med bakgrunn i at man hadde avdekket at det var iverksatt i alt tre inkassosaker mot B sendte advokaten nok en telefaks til innklagede 10.06.09. Anmodningen om en redegjørelse fra kreditor om hva faktura av 19.12.08 gjaldt ble gjentatt og det ble samtidig anmodet om en redegjørelse fra fordringshaver om hvorfor kontraktsforholdet ikke tidligere var sagt opp, under henvisning til ”den plikt enhver leverandør/kreditor har til å forholde seg reelt til et kundeforhold, herunder terminere avtaler og stanse delleveranser ved betalingsmislighold fra mottaker. Krav knyttet til faktura av 27.01.09 bestrides derfor, i det avtaleforholdet isteden skulle vært terminert.” Det ble videre anmodet om en redegjørelse for hvorfor kravene knyttet til fakturaene 11.11.08 og 19.12.08 ikke var slått sammen, samt en lettlest kopi av avtalen mellom partene. Det ble anført at ”mye kan tyde på at klager kun svarer for fakturaene av 11.11.08 og 19.12.08, dvs totalt kr 698. Dette beløp vil bli betalt straks forholdene er avklart, herunder at fakturaene gjelder alarmvakt frem til 31.12.08. Tilsagnet om å betale for fakturaer som har tilknytning til angjeldende avtale mellom fordringshaver og ekskona, fra etter nyttår, trekkes derfor tilbake med øyeblikkelig virkning”.

Den 11.06.09 sendte fordringshaver faktura nr 2838562 for abonnement i perioden 01.04.09 til 31.07.09. Fakturaen var adressert til klager med advokatens adresse.

På bakgrunn av mottatt faktura 11.06.09 sendte advokaten en telefaks til innklagede 29.06.09. Advokaten skrev her at: ”Tilsagnet” i min nevnte telefaks (05.06.09) gjaldt imidlertid etter sin ordlyd kun ”fremtidige fakturaer”. Dvs i tilfellet et abonnement fra etter juni 2009.”. Det het videre ”Allerede i min e-post av 10.06.09 sendt ca kl 14 til deres inkassoforetak Sergel Norge AS, tilkjennegav jeg imidlertid at min klient vurderte sterkt å la være å tegne ny avtale med Deres foretak om fortsatt alarmtjeneste. Dette var i god tid og før Deres foretak neste dag utstedte angjeldende faktura. Jeg vil derfor nå også på vegne av min klient meddele at han har fattet en endelig beslutning om ikke å tegne noe nytt abonnement i sitt navn. Jf i den forbindelse hva jeg

også skrev om det samme i andre avsnitt på side 2 i min telefaks av 21.06.09 til Deres foretak på vegne av B.” Angjeldende faktura ble avvist.

Fordringshaver sendte nok en faktura 06.07.09. Fakturaen gjaldt for perioden 01.08.09 til 31.08.09. Også denne faktura var adressert til klager v/advokaten.

Grunnet manglende betaling av fakturaen 11.06.09 ble inkassovarsel sendt av innklagede 15.10.09. Varslet var adressert til klager v/advokaten.

Advokaten kontaktet på ny innklagede og i e-post av 19.10.09 bestred han kravet mottatt i inkassovarselet. Det ble vist til at fordringen var omstridt. Det ble videre vist til at det også tidligere var fremmet innsigelse mot faktura 06.07.09, men at fordringshaver ikke hadde besvart noen av henvendelsene. Det ble vist til at inkasso ikke kunne iverksettes da kravet var omtvistet.

Etter dette fant det sted ytterligere e-postkorrespondanse mellom partene om hvorvidt hans klient (klager) hadde noe kundeforhold til fordringshaver. Det het blant annet fra advokaten: ”Jeg finner det derfor oppsiktsvekkende at selskapet har sendt fakturaer til A som om det skulle ha eksistert et kundeforhold. I det minste burde fakturaene klart ha vist hvem som var kunde og at ”A ved undertegnede” kun var en fakturaadresse.” Det het videre ”X AS har forholdt seg høyst kritikkverdig i denne forbindelse, og jeg ber om en beklagelse både til A og undertegnede”.

Innklagede svarte at ”Faktura og inkassovarsel er sendt i henhold til forespørsel”. Det ble videre forklart at det kun er opprettet et kundenummer på klager, og at kundenummeret ikke er knyttet til anlegget, men til person. Det ble vist til instruksen i telefaksen 05.06.09 om at ”fremtidige fakturaer skal sendes til nevnte adressat. I avsnittet over definerer De fremtidige tjenester som tjenester levert etter 19.12.08”. Faktura av 11.06.09, som er gått til inkasso, gjelder alarmabonnement fra og med 01.04.09 – 01.08.09. Det ble vist til at Deres ansvar også omfatter faktura av 06.07.09. Innklagede fant ingen grunn til å beklage.

Innklagede sendte 15.12.09 påminnelse om ubetalt faktura av 11.06.09.

Advokaten fremsatte klage til Inkassoklagenemnda i brev av 18.12.09. Det ble gjort gjeldende at innklagede har handlet i strid med god inkassoskikk ved å forfølge et omstridt krav og samtidig gjøre krav gjeldende om at oppdragsgiveren skal få dekket inkassoomkostningene i saken.

I sitt tilsvare avviste innklagede å ha handlet i strid med god inkassoskikk. Det er ikke iverksatt inkasso da det kun er sendt fakturaer og inkassovarsel i saken. Saken ble registrert som omtvistet etter innsigelse fra adv. Hajem den 19.10.09 og det er ikke avkrevd mer enn purregebyr i saken.

Sekretariatet for Inkassoklagenemnda avviste saken i brev 04.03.10. Det ble vist til at dette var en tvist om hovedkravet, ikke om forpliktelser etter inkassoloven, i det klager ikke var avkrevd inkassosalær.

I e-post 10.03.10 opprettholdt advokaten klagen. Det ble vist til at det er galt når sekretariatet legger til grunn at det ikke er forlangt erstattet ytterligere omkostninger i saken da det i betalingspåminnelsen av 15.12.09 fremgår at det er krevet utenrettslig erstatning med kr 59. Det var nettopp dette som var grunnlag for klagen.

Partene ble i brev av 15.06.10 informert om at klagen var oversendt nemndleder for vurdering av sekretariatets avvisning. Nemndleder besluttet å føre saken for nemnda. Dette ble meddelt partene i brev 23.06.10.

I e-post 29.06.10 opplyste innklagede at de også frafalt purregebyret. Det ble samtidig opplyst at hovedkravet ennå ikke er brakt inn for forliksrådet i det man ønsket å avvende Inkassoklagenemndas avgjørelse i saken.

Klager v/advokaten ble informert om at innklagede hadde frafalt purregebyret. På bakgrunn av at klagen var begrunnet med at innklagede krevde dekket omkostninger for omtvistet krav, og at nemndas praksis tilsier at saker avvises der gebyr frafalles, ble advokaten forespurt om klagen likevel ble opprettholdt. Advokaten opprettholdt klagen i e-post 01.07.10 til sekretariatet. Det ble opplyst at man ønsket saken behandlet i nemnda

i det klager ikke har erkjent å ha brutt god inkassoskikk, og ikke har frafalt ethvert krav på utenrettslige omkostninger.

3. Partene anfører

Klager anfører at det er iverksatt inkasso over et omtvistet krav og at det er krevd erstatning for utenrettslige inkassoomkostninger i form av purregebyr, kr 59.

I telefaks av 10.06.09 ble telefaks av 05.06.09, der klager tok på seg ansvaret for alarmforpliktelsen fra og med jul 2008 trukket tilbake. Dette var før verken fordringshaver eller innklagede hadde reagert på nevnte tilsagn. Tilsagnet ble således rettidig trukket tilbake re integra. Det ble derfor antatt at faktureringen skyldtes at utsendelsen ikke var stanset tidsnok. Innsigelse ble likevel fremmet til fordringshaver i telefaks 29.06.10 der kravet ble avvist under henvisning til telefaksen 10.06.10. Til tross for innsigelsen ble fakturaen sendt til inkasso og inkassovarsel ble sendt av innklagede. Innsigelsen ble gjentatt overfor innklagede samme dag som inkassovarslet ble mottatt, 19.10.09.

Det anføres videre at selv om fordringshaver, etter eget utsagn, ikke har forholdt seg til klager som kunde, kun som fakturamottaker, velger de likevel å forfølge kravet. Det anføres at det er i strid med god inkassoskikk å sende påminnelse og opprettholde krav om inkassokostnader med kr. 59 etter å ha mottatt advokatens e-poster 19.10.09 og 09.12.09.

Innklagede anfører at faktura 11.06.09 ble mottatt for inndriving og at inkassovarsel ble sendt 03.07.09, til A v/advokaten. Senere faktura er lagt til kravet. Det anføres at det under inkassopågang i sak mot klagers fraseparerte ektefelle ble opplyst at klager hadde overtatt ansvar for utgifter til boligen fra ”rundt nyttår 2008/2009”. Faktura 11.06.09 ble derfor sendt advokaten, etter oppfordring fra ham den 05.06.09.

Det anføres videre at man mottok innsigelse mot kravet 29.06.09, men at man fant grunnlaget for innsigelsen uklar da det her ble hevdet at man kun skulle svare for fakturaer etter juni 09, ikke fra nyttår 2008/2009, som man hadde forholdt seg til. Kravet ble derfor opprettholdt og purring/inkassovarsel ble sendt. Fordringshaver varslet deretter om at saken måtte sendes til rettslig behandling dersom innsigelsen ble overholdt.

Avslutningsvis anføres det at innklagede har behandlet saken som omtvistet straks etter henvendelsen fra advokaten 19.10.09, og klager er ikke avkrevd mer enn purregebyr i saken. Etter at innsigelsen ble fremmet er det ikke sendt andre kravbrev enn purring/inkassovarsel samt beskjed om at neste tiltak vil være å fremme saken rettslig. Purregebyret er nå også frafalt.

3. Inkassoklagenemndas syn på saken

Saken ble behandlet i fulltallig nemndmøte 13. september 2010. Vedtak ble truffet med følgende begrunnelse:

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers Forening og Forbrukerrådet av 20. februar 2003 om klagenemnd for inkassotjenester behandler Inkassoklagenemnda klage på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelser etter inkassoloven. Nemnda er et tvistløsningsorgan, og det følger av inkassoloven § 22 tredje ledd at skyldneren kan kreve nemndbehandling av enhver tvist hvor nemnda er kompetent hvis skyldneren har saklig interesse i å få nemndas uttalelse i saken.

Inkassoklagenemnda legger til grunn at det ikke er iverksatt inkasso mot klager. Innklagede har kun sendt varsel om at inkasso vil bli iverksatt ved manglende betaling – et inkassovarsel. Det er beregnet purregebyr, kr 59, etter inkassoforkriften § 1-2. Etter å ha tilbakevist advokatens innsigelser skal ikke innklagede ha hørt noe fra advokaten. Inkassovarsel ble da sendt klageren. Siden advokaten fastholdt innsigelsen, ble saken behandlet som tvistesak, og skyldner er blitt varslet om mulig forliksklage. I samsvar med advokatens påstand besluttet innklagede deretter også å frafalle purregebyret på kr 59.

Når loven har satt som vilkår at klageren må ha "saklig interesse" av å få prøvd saken for nemnda, må det medføre at "interessen" bortfaller dersom fordringshaveren ettergir kravet på salær. Saken faller da utenfor nemndas saklige kompetanse og skal avvises etter nemndavtalen punkt 5.9

Inkassoklagenemnda finner likevel grunn til å påpeke at advokaten selv har medvirket til at sak er iverksatt mot hans klient, klageren. En naturlig forståelse av advokatens henvendelse 05.06.09 er etter nemndas mening at krav vedrørende tjenester levert etter nyttår 2008/2009 skal sendes klageren. Til tross for at B var fordringshavers avtalepart etterkom fordringshaver anmodningen og sendte fremtidige fakturaer til A slik advokaten hadde instruert dem om. Det tilsendte, og omtvistede kravet, gjelder perioden fra 1. april til 31. juli 2009; store deler av tjenesten var altså levert før tilsagnet om å påta seg gjeldsansvaret ble trukket tilbake.

Vedtaket er enstemmig.

5 Vedtak.

Klagen avvises.

Rune Jensen
Inkassoklagenemnda